

АУДИТОРІЯ

Півстолітня вірність танцювальним ритмам с. 16

Науковий витвір політехніків найкращий на Львівщині

5

Святкування Дня матері в ІБІД — ініціатива студентів

11

Випускниця Політехніки Ольга Супрун перемогла в конкурсі блогерів

13

Чим для Вас особлива „Весна Політехніки 2013“?

Нещодавно мене запитали: а що тобі дає постійне відвідування „Весни Політехніки?“ І справді, що може змусити людину після повного робочого дня понад місяць проводити вечори, споглядаючи спроби студентів (ще й не завжди вдалі) показати свої таланти, упродовж дев'яти років?

Якби я була скептиком і циніком, як багато сучасних студентів, я б сказала: це така рутинна, це ж одне й те ж із року в рік — ті самі теми, ті ж жарти, ті самі пісні і танці, змінюються лише обличчя.

Але насправді все інакше. Щороку ми відкриваємо для себе і для Політехніки (а в майбутньому, трапляється, і для Львова та України загалом) нові команди, нові таланти. Ми спостерігаємо за тим, як із несподіваних початківців (студенти першого та другого курсів) за кілька років формуються чемпіони фестивалю, як непомітними проходами від одних до інших команд передаються наші настанови (на сцені стало менше чорного й „туалетного“ гумору, студенти перестали боятися виносити на сцену серйозні теми, формується студентський культурний смак). Винахідливі студенти знаходять нові теми, нові ідеї. Зі звітних концертів самодіяльності факультетів фестиваль перетворився на справжнє шоу талантів та конкурс повноцінних вистав.

Шкода лише, що самим студентам лиш прийти на концерт принаймні свого інституту. Зате учасники хоч одного виступу завжди згадуватимуть „Весну Політехніки“ як найкращі миті свого студентського життя. Тому хочу побажати фестивалю відновлення колишньої слави й популярності, коли зала кожного вечора була переповнена, а охочих побачити гала-концерт було так багато, що крім нього, організували ще й фінальний концерт-нагородження. Студентів хочу закликати: не втрачайте такого шансу побути молодими, його більше не буде!

Данило Цьвок, голова оргкомітету фестивалю, аспірант Інституту економіки та менеджменту:

„Лідера важко вгадати“

— Я вперше очолив оргкомітет „Весни Політехніки“. Передовсім хочу відзначити, що цього року всі команди дуже молоді, багато учасників із першого та другого курсів. Тому якщо раніше можна було більш-менш спрогнозувати лідера, то цього року інтрига зберігатиметься до кінця фестивалю. Звісно, я вболіваю за свій інститут, але хто переможе, той переможе.

Микола Шевчук, студент третього курсу Інституту комп'ютерних технологій, автоматики та метрології:

„Ми мали найбільше оплесків за візитку“

— Крім свого інституту (брав участь у концерті), я дивився виступи математиків, ІКНІ. Хоч останнім часом стало більше цілісних філософських концертів, я вважаю, що на студентському фестивалі має бути й весело, всього повинно бути в міру, різноманітні жанри. Хотілося би вболівати за свою команду — презентація нашого ІКТА була дуже весела, ми мали найбільше оплесків, але й математики виступили непогано, ІГСН показали взагалі чудову візитку...

Мар'яна Журавель, Уляна Агашкова, студентки першого курсу Інституту комп'ютерних наук та інформаційних технологій:

„Для нас це перша „Весна...“

Мар'яна: Ми вперше на „Весні Політехніки“, я раніше не чула про такий фестиваль. Цього року була на відкритті, на виступах ІКТА, ІКНІ. Мені подобається, як студенти танцюють. Ми займались колись танцями. Можливо, теж наступного року будемо виступати.

Уляна: Вболіваємо за своїх. Не можемо ходити на всі концерти, тому непросто робити прогнози, хто переможе. Але віримо в наш інститут.

Тетяна Шаалан, студентка четвертого курсу Інституту хімії та хімічних технологій:

„Іду з фестивалю“

— Для мене це остання „Весна Політехніки“ у ролі капітана команди. Я знайшла роботу, тому перевелась на екстернат і не зможу брати участь у фестивалі. Загалом він розвивається. Не пам'ятаю, щоб колись було так багато декорацій, реквізиту, костюмів. Вболіваю не лише за свою команду, а й за друзів — хлопців з ІКТА, ІТРЕ, інших. Цікаво виступили математики, це був сміливий експеримент.

Олександра Прилепська, член журі фестивалю:

„Колись я мала страх перед журі“

— Я очолювала команду „ЛІБІДО“ (збірна ІБІД — ІГСН) з 2005 до 2009 року. Тепер спостерігаю за фестивалем з іншого боку сцени. Головне, що „Весна...“ процвітає. Команди не позичають ідеї і стилі, а кожен вигадує щось своє, всі намагаються зробити якнайкраще. Лідера важко спрогнозувати. Але я би відзначила хіміків (я не люблю такої тематики, та попри це, концерт був чудовий), ІГСН (дуже гарні декорації), ІБІД (команда дуже старалась). І загалом можна у кожній команді знайти якийсь плюс. Є, звісно, й мінуси.

Міркувала й опитувала Тетяна ПАСОВИЧ

симпозіум

Механіка та машинобудування знову на часі

З 15 до 17 травня у Політехніці відбувся XI Міжнародний симпозіум українських інженерів-механіків у Львові, який щорічно збирає для конструктивного діалогу велику кількість провідних науковців та практиків-механіків.

Привітавши учасників конференції, заступник голови оргкомітету, завідувач кафедри експлуатації та ремонту автомобільної техніки Інституту інженерної механіки та транспорту професор Богдан Кіндрацький запросив до слова ректора Львівської політехніки професора Юрія Бобала.

— Хочу підкреслити, що симпозіум інженерів-механіків, вперше проведений на зорі 90-х років, для Політехніки дуже особлива наукова

зустріч. Ще в 1844 році механіка була одним із трьох основних напрямів підготовки фахівців у нашому виші. Її зображено прекрасною жінкою на одній із картин, що прикрашають актову залу. До сьогодні Інститут інженерної

механіки та транспорту є одним із найбільших структурних підрозділів університету, — наголосив Юрій Ярославович.

Закінчення на 5 с. →

наука-бізнес-влада

Зі Львова до Лісабона вестиме нова дорога

Світлина Анни Герич

Першим кроком до втілення цієї мети стало підписання угоди про співпрацю між львівським Інститутом транскордонного співробітництва та рясівською Агенцією розвитку Підкарпатського воєводства Республіки Польща, яке відбулося в актовій залі Львівської політехніки 17 травня у межах II Міжнародної науково-практичної конференції „Проблеми формування та розвитку інноваційної інфраструктури“.

Науково-практична конференція, яку Львівська політехніка організувала спільно з чотирма польськими науковими та бізнес-установами, а також Гродненським державним університетом Янки Купали (Білорусь), проходила в нашому університеті з 16 до 18 травня. У її роботі взяли участь представники

67 вищих навчальних закладів України, Польщі та Білорусі, регіональних наукових центрів НАНУ, підприємств господарського комплексу, що обслуговують основні галузі виробничої сфери та сфери послуг. Взяття за мету дослідження особливостей функціонування інноваційних структур та визначення

пріоритетів формування національної та регіональної інноваційної інфраструктури, науковці звернули увагу й на широкі можливості використання дослідницького потенціалу вишів у інноваційному розвитку держави.

Крім п'яти секцій, наукова зустріч містила два круглі столи на актуальні теми: „Способи комерціалізації результатів науково-дослідних робіт у вищих навчальних закладах“ та „Розвиток взаємодії в системі „Наука-Бізнес-Влада“ при формуванні інноваційної інфраструктури“.

— Кажемо, що країна має йти інноваційним шляхом, але без розвиненої інфраструктури, це пусті слова. Тому ми старалися поєднати у тематиці конференції науку, владу та бізнес. Тільки разом можемо скерувати країну на інноваційний шлях, — переконаний голова оргкомітету конференції, завідувач кафедри економіки підприємства та інвестицій ІНЕМ професор Василь Козик.

Угоду про співпрацю між Інститутом транскордонного

співробітництва й Агенцією розвитку Підкарпатського воєводства підписали їхні директори — Тарас Федак та Януш Мрочко. На початок партнери створили робочу групу, яка має оперативно розробити спосіб фінансування для побудови концесійної автостради від українсько-польського кордону до Львова. Таким чином наше місто буде приєднано до швидкісної європейської автомагістралі, яка закінчується аж у Лісабоні (Португалія).

Будівництво транспортного коридору в Україні передбачає прокладання нових трас і модернізацію існуючих шляхів. У межах Львівської області нова автострада представлена двома проектами: дорогою Краківець — Львів (84 км) та Львів — Броди (78 км). Перша з них з'єднає митний автоперехід Краківець — Корчова на українсько-польському кордоні та місто Львів і вийде на існуючу магістраль Чоп — Львів — Київ.

Анна ГЕРИЧ

конференція

„Інформація, комунікація,
суспільство“

У Політехніці 16–19 травня відбулася II міжнародна наукова конференція „Інформація, комунікація, суспільство — 2013“ (ICS–2013). Захід, який проходив у Львові та Славському, організувала кафедра соціальних комунікацій та інформаційної діяльності Політехніки.

Насправді конференція почала роботу 15 травня — працювали студентські секції. А 16-го під час пленарного засідання, яке провели в НТБ

Політехніки, присутніх привітав директор бібліотеки Олександр Шишка. Він зазначив, що хоч кафедра СКІД досить молода, проте, як засвідчила географія учасників конференції, має авторитет і добрі зв'язки: на конференцію зголосилися фахівці з Польщі, Румунії, Росії, різних міст України (Київ, Харків, Донецьк, ін.).

Завідувач кафедри СКІД Андрій Пелешин у своїй доповіді (співавтор Роман Корж) зосередив увагу на відповідальній

Світлина Юрчи Шукти

комунікації як актуальній потребі користувачів інтернету: проблемною з точки зору тієї чи іншої організації, установи доповідач назвав „точку необслуговування клієнта“, відтак наголосив на потребі організації соціально-інформаційних інтерфейсів — для ефективного забезпечення запитів користувача. Загалом на конференції працювало вісім напрямів.

І.Ш.

увага!

Чат про ЗНО

Міністерство освіти і науки України спільно з Освітнім порталом „Пед-ПРЕСА“ започатковують проведення online-чатів з актуальних освітніх питань. Першою на питання в режимі online-чату відповість директор Українського центру оцінювання якості освіти Ірина Зайцева.

Чат відбудеться **23 травня 2013 року з 14.00 до 15.00**. Питання, які вас цікавлять, надсилайте на електронну скриньку: chat@pedpresa.com.ua.

Щотижня керівники структурних підрозділів МОН братимуть участь у живому спілкуванні з усіма, хто захоче поставити їм запитання щодо освіти і науки.

олімпіада

Молоді практичні мовознавці зустрілися у Львові

Другий рік поспіль Львівська політехніка є господарем другого етапу Всеукраїнської студентської олімпіади з навчальної дисципліни „Прикладна лінгвістика“.

На базі кафедри прикладної лінгвістики Інституту

комп'ютерних наук та інформаційних технологій 22 учасники з різних регіонів України зустрілися 13 та 14 травня. Студенти виконували тестові завдання, виступали з доповідями, які розкривають певні прикладні лінгвістичні проблеми, а також знайомилися

з Політехнікою, мандрували Львовом і мали доволі часу міцно здружитися. Саме цього й бажав їм у вітальному слові директор ІКНІ професор Микола Медиковський.

— Тематика цьогорічних тестових олімпіадних завдань та відкритих питань із прикладної лінгвістики, які підготувала наша кафедра, відповідала програмі підготовки фахівців зі спеціальності „Прикладна лінгвістика“. Всі учасники добре підготувалися і показали високі результати, — зазначила асистент кафедри і секретар інтелектуальних змагань Наталя Фурдас.

За рішенням журі, перше місце в олімпіаді здобула Надія Бройко — четвертокурсниця Донецького

національного університету, друге — Юлія Снігоцька з Одеського національного університету ім. І. Мечникова, третє дісталось студентці Львівської політехніки Ользі Почапській. Ще кілька студентів отримали грамоти за актуальність проблематики дослідження, оригінальний підхід до розв'язання наукової проблеми, експериментальний характер дослідження, практичне значення одержаних результатів тощо. Дипломи переможцям, грамоти і подарунки вручав голова журі — завідувач кафедри української мови та прикладної лінгвістики Донецького національного університету професор Анатолій Загнітко.

Анна ГЕРИЧ

Світлина Анни Герич

знай наших!

У межах Всеукраїнського конкурсу „Винахід року — 2012“ Державна служба інтелектуальної власності України (організатор конкурсу) найкращим винаходом у Львівській області визнала суперконденсатор науковців Політехніки. Розробка має назву „Іоністор та спосіб обробки матеріалу для його електродів“

Науковий витвір політехніків — найкращий на Львівщині

У положенні про конкурс „Винахід року“, метою якого є популяризація винахідницької й інноваційної діяльності, зазначено, що „перевага надається винаходам та корисним моделям, які мають вагоме значення для розвитку науки і технології, а також для підвищення якості життя та активізації діяльності людини“.

Керівник проекту, завідувач кафедри прикладної фізики і наноматеріалознавства професор Іван Григорчак називає розробку „чисто колективним витвором“. Три роки над суперконденсатором спільно працювали чотири науковці: крім Івана Івановича, також асистент кафедри загальної фізики Надія Покладок, доцент кафедри ПФН Григорій Понеділок, аспірант цієї ж кафедри Роман Швець. Керівник наукової групи пояснює, у чому інноваційність винаходу:

— Більшість робіт у галузі суперконденсаторів пов'язані з хімічним модифікуванням структури матеріалу (розвиток площі поверхні, привиття функціональних груп і т. д.). Тому ті матеріали, що є на ринку, хімічно модифіковані — здебільшого синтезовані з дуже шкідливих речовин, як, наприклад, фенол-формальдегідні смоли. Але зазвичай про те, що технологія

виготовлення матеріалу є екологічно шкідливою, мовчать, наголошуючи натомість на екологічній безпечності того чи іншого виробу.

Для нас екологічність була дуже важливою. Тому ми працювали тільки з природною сировиною, зокрема відходами деревини. Для її використання треба було втрутитися в її електронну будову, змінити її. Хімічна модифікація бажаних результатів не дає. Тож ми пішли іншим шляхом — втрутилися в електронну структуру матеріалу: завдяки введенню певних 3D-елементів, у потрібному напрямі змінили електронну будову, а саме — підвищили густину станів до рівня Фермі. В результаті

маємо чудовий матеріал. Це новий тип біовуглецевого матеріалу, отриманого з екологічно чистої сировини і з набагато кращими властивостями, ніж прототип, який ми обрали. Він має приблизно в два рази вищу питому ємність. А зараз же борються за кожні 10%.

— Розкажіть, будь ласка, про перспективи використання розробки.

— Маємо підтримку від ПАТ „Концерн-Електрон“: у листі-підтвердженні йдеться, що вони з великим задоволенням будуть використовувати наш виріб у виробництві транспортних засобів. Там готуються виготовляти електрокари, автомобілі з гібридними двигунами.

Загалом нині, мабуть, нема такої галузі, де б не використовували суперконденсатори: обчислювальна техніка, мікроелектроніка, засоби телефонного зв'язку, комп'ютери, системи і пристрої альтернативної енергетики. Наприклад, використання дешевших, високопотужних суперконденсаторів набагато зменшило б вартість „зеленої“ електроенергії, адже більше, ніж половину ціни однієї Вт-години становить ціна вартості акумулюючих систем.

Ірина ШУТКА

симпозіум

Механіка та машинобудування знову на часі

→ Закінчення. Початок на 3 с.

Від імені співорганізаторів до присутніх звернулися також голова Українського товариства з механіки руйнування матеріалів, директор Фізико-механічного інституту ім. Г. Карпенка НАН України академік Володимир Панасюк, директор Інституту прикладних проблем механіки і математики ім. Я. Підстригача НАН України професор Роман Кушнір, а також науковці з різних вишів: директор Механіко-машинобудівного інституту НТУУ „КПІ“ професор Микола Бобир, професор кафедри теоретичної механіки НТУ „ХПІ“ Володимир Шатохін, завідувач кафедри механіки механіко-матема-

тичного факультету ЛНУ ім. І. Франка професор Георгій Сулим та інші.

Крім двох пленарних засідань, учасники конференції працювали у трьох секціях: „Механіка руйнування матеріалів та міцність конструкцій“, „Прикладні проблеми динаміки та міцності машин і споруд“ та „Проектування виготовлення, експлуатація і сервіс транспортних засобів“. Загалом до участі у науковій зустрічі зголосилося більше 200 науковців та представників галузевої промисловості з України, Російської Федерації, Польщі, Німеччини, США.

Міжнародний симпозіум українських інженерів-механіків у Львові

проводять з метою обміну науковими ідеями, ознайомлення з результатами фундаментальних і прикладних досліджень у галузі механіки та машинобудування, а також для спільного визначення пріоритетних напрямів дальших досліджень у сучасних умовах розвитку економіки України і налагодження ділових контактів між фахівцями. Співорганізатори зустрічі, крім Львівської політехніки, — Міністерство освіти і науки України, Українське товариство з механіки руйнування матеріалів, НТШ та редакція журналу „Машинознавство“.

Анна ГЕРИЧ

за досвідом

„Німці горді з того, як у них все зроблено“

Уквітні група студентів-магістрів з ІНЕМ та ІПДО побувала в Німеччині, у Західносаксонській вищій школі Цвікау (Саксонія). Політехніки зблизили побачили, як навчаються і відпочивають німецькі студенти і як досягають успіху німецькі виробники.

Є зацікавленість у співпраці

Організували поїздку з української сторони доцент кафедри менеджменту й міжнародного підприємництва Політехніки Роман Шуляр і завідувач кафедри адміністративного та фінансового менеджменту професор Назар Подольчак, керівник відділу міжнародних зв'язків Політехніки Ярослав Андрусів, з німецької — професори факультету економіки Габріела Гюнтер, Хорст Мюшоль і керівник відділу зовнішніх зв'язків ЗВШ Адріана Славчева. Роман Шуляр розповів:

— Наші виші співпрацювали ще в радянський період: у 1970–1980-х політехніки стажувались на німецьких автомобілебудівних підприємствах. Я особисто двічі був студентом ЗВШ у 1990-х роках: як учасник проекту з вивчення комунікативної німецької (у рамках Tempus/Tacis) і згодом як студент-гість. Потім поодинокі студенти мали стипендії на навчання в Німеччині. А новітня співпраця пов'язана з укладеною у 2001 році угодою, згодом її пролонгували. Вона передбачає студентський обмін, співпрацю науковців і викладачів. Я періодично буваю в Німеччині і бачу: німці зацікавлені в тому, щоб це не був односторонній рух — щоб їхні студенти приїжджали в Україну (вважаємо, оптимальним варіантом були блітні школи). Це стосується не тільки економістів: Цвікау зокрема цікавлять технічні спеціальності,

адже в регіоні розвинене автомобілебудування.

Порівняння

Цього разу до Німеччини їздило 10 політехніків. Відвідували лекції, семінари, жили в студентському гуртожитку — словом, могли відчувати себе „справжніми німецькими студентами“.

Тепер знають, чим відмінне навчання за кордоном. У ЗВШ, наприклад, на економіці вивчають кілька іноземних мов, зокрема китайську. Олена-Лілія Астапчук з ІНЕМу також розповідає:

— Лекції проводили німецькою й англійською мовами, вони інтерактивні, з використанням мультимедійних проекторів. Теоретичний матеріал загалом був для нас відомий. Але на заняттях було дуже цікаво: групи маленькі, під час обговорення кожен має можливість висловитися — цікаво почути різні думки.

— Під час лекції — дуже жвава дискусія, як на практичних. Викладач постійно підтримує контакт з аудиторією. По-друге, все викладають просто і доступно, з допомогою мультимедійних засобів. Якщо тобі щось незрозуміло, запитай — все розжують, — додає Юрій Яремко з ІПДО. — Щодо

методів викладання: якщо в нас на лекціях студенти нотують, то там просто мають роздрук лекції, позначають те, що вважають за потрібне.

Логіка, пояснюють спудеї, в тому, що лекція має лише зацікавити студента: на занятті викладають приблизно 10% матеріалу, а от решта — за студентом.

приємців: все розказали-показали, на кожне запитання охоче відповіли, подарували продукцію фірми. За словами Юрія Яремка, „вони горді з того, як у них все зроблено, розказують про це з великим натхненням, як про рідну дитину“.

У своїй тарілці

— Цвікау — це студентське місто, там надзвичайно багато молоді — і це дуже відчувається. Було тепло і комфортно — ми почувались у своїй тарілці. Щовівторка на факультеті економіки були вечірки, на які нас запрошували. Також ми оглядали місто, ходили в музеї, на різні заходи, — каже п'ятикурсниця ІНЕМ Марія Фарат.

Німецька сторона повністю потурбувалась про потреби, комфорт, дозвілля гостей:

— Коли ми тільки поселилися, мій сусід Бруно відразу сказав: користуйтеся, чим треба, всіма побутовими приладами, якщо потрібна допомога — звертайтеся. І справді допомагали: в супермаркет на своїх машинах нас возили, їздили на екскурсії, щоб нам було цікавіше. Наприклад, організували поїздку до Ляйпцига: ми відвідали Національну бібліотеку Німеччини. Це величезна і сучасна книгозбірня, куди приїжджають студенти чи не зі всієї країни. Було дуже цікаво.

Майбутні економісти кажуть, що такі поїздки, крім навчально-професійної користі, ще й дозволяють подивитися на світ по-іншому, ламають стереотипи, наприклад, про те, що „німці нібито закриті“ — навпаки, „вони відкриті, товариські, щирі“. Українці з ними потоваришували, продовжують спілкуватись і сподіваються, що незабаром закордонні друзі приїдуть до Львова.

Було холодно, але дуже тепло

Крім занять, політехніки відвідали кілька підприємств. Ці екскурсії були особливо цікаві та пізнавальні для них.

— Нам не просто розказали історію створення підприємства, а розповіли, які технології використовують, як досягають конкурентних переваг на ринку. Оскільки пишу диплом про українську пивоварню, то для порівняння використаю у своїй роботі дані про німецьку пивоварню Mauritius, де ми були, — каже Олена-Лілія.

Сподобалось політехнікам і на виробничих базах ВАКО — одного з найбільших німецьких виробників хлібопекарської і кондитерської продукції. Студенти побували на різних складах, зокрема і такому, де підтримується температура -25°C , — жартують, „було холодно“. З великою приємністю говорять про відкритість німецьких під-

ініціатива

Вершина знань, що виросла з... асфальту

Світлина Анни Герич

З початку травня на подвір'ї головного корпусу Львівської політехніки (біля містка Тульє) з'явився перший у Львові асфальтний 3D-малюнок. Якщо сфотографувати художню композицію з певної позначеної точки, то видається, ніби з безодні вгору вилазить чи то по скелі, чи по дереву молода людина, щоб дістати книгу, яка розташована на самій горі.

Асфальтний художній проект із ефектом оптичної ілюзії під назвою „Дорога до знань“ створили студенти третього курсу Інституту архітектури Андрій Лесюк, Іван Шлемко, Олена Урущак, Василь Яріш, Іван Кучма, Костянтин Лаптев, Єва Процайло та Христина Мокрій.

— Книга означає знання всього на світі. До неї добирається студент, який прагне знати все. Але, як і кожна людина, він ніколи не здобуде всіх знань, може досягнути лише певного рівня. Зелені пагони на дереві (або скелі — хай глядачі трактують, як хочуть) означають, що наше знання проростає і в'ється, як пагони. Так воно й є: здобуваємо знання, робимо висновки, сумніваємося, але йдемо вгору. На малюнку зображено також калькулятор, геодезичну лінійку, циркуль, палітру — різні інструменти, за допомогою яких студент може здобути і вдосконалити свої знання, — розповідає автор ідеї Андрій Лесюк.

Завзяття для створення першого власного асфальтного проекту з'явилося у студентів під час пари з курсу „Основи теорії споруд“, який їм у першому семестрі читав проректор із науково-педагогічної роботи і питань соціального розвитку Богдан Морклянник. Він також допоміг отримати згоду

на втілення ідеї від керівництва університету. Загалом процес підготовки до малювання тривав понад півроку, а постала композиція за 5 днів, упродовж яких студенти спільно працювали по 4–5 годин після пар. Композицію малювали фасадними фарбами на попередньо заґрунтованій поверхні і зможе вона тут залишатися, за прогнозами авторів, щонайдовше два місяці.

— Ми тішимся, що вдалося зробити все так, як хотілося, що здобули такий досвід. Тепер знаємо, що в нашій техніці вартувало би трохи вдосконалити. Ймовірно, що до кінця навчання в Політехніці спробуємо намалювати на тій самій площі щось іще. Аби лиш її за нами залишили. Я вважаю, що місто потребує кольорів і фарб, які можуть йому подарувати художники, але до цього потрібно ставитися дуже серйозно і відповідально. Торішній досвід Львова показав, що обличчя на стіні поблизу трамвайної зупинки на вулиці Коперника, які намалювали болгарські художники, що гостювали в „Музеї ідей“, нікого особливо не вражають, — зазначає Андрій.

Спочатку студенти планували популяризувати свій малюнок у соціальних мережах, але це не особливо знадобилося: ще до того отримали багато позитивних відгуків від друзів, про креативних молодих художників написали львівські інтернет-медіа, їхні візитки або контактні телефони просили потенційні роботодавці з різних українських міст, адже в світі подібні ілюзії давно й успішно використовують як рекламу.

коротко

Львівська політехніка посіла 4 місце у зведеному рейтингу „Компас-2013“ серед 239 українських вишів III — IV рівнів акредитації. Крім того, університет на 1 місці серед 42 вишів у західному регіоні, на 5 — серед 38 за напрямом підготовки „архітектура / будівництво“, на 6 — серед 109 за напрямом „інженерні / технічні спеціальності“, на 8 — серед 205 за напрямом „бізнес / економічні спеціальності“.

Львівським політехнікам присуджено Державної премії України в галузі науки і техніки 2012 року. Це завідувач кафедри ТТЕС професор Йосиф Мисак та завідувач кафедри АТХП професор Євген Пістун (за роботу „Підвищення маневреності, надійності і економічності енергоблоків з пилувугільними і газомазутними котлами та ефективності систем теплопостачання“), доцент кафедри ДМ Андрій Кичма („Продовження ресурсу трубопровідного транспорту України“).

Серед переможців конкурсу знань української мови — студентка Львівської політехніки Тетяна Стадник. 14-ти переможцям XIII Міжнародного конкурсу з української мови ім. Петра Яцика Міністерство освіти і науки призначає стипендії Президента України, що виплачуватимуться протягом року, інформує прес-служба відомства. Третьюкурсниця Тетяна Стадник посіла I місце серед не філологів.

На засіданні ради Західного наукового центру посадовці Львівщини вітали вчених із Днем науки. Професор кафедри автомобільних шляхів ІБІД Христина Соболев одержала Грамоту ЛОР, доцент кафедри інформаційних систем та мереж ІКНІ Наталія Шаховська Почесну грамоту ЛОДА.

Студентка п'ятого курсу Інституту економіки і менеджменту Олена Сенів привезла диплом II ступеня з Тернополя. Високе місце студентка Політехніки посіла на Всеукраїнській студентській олімпіаді зі спеціальності „Облік і аудит“.

У Києві відзначили двадцятиріччя Програми Темпус в Україні — програми співпраці України та ЄС у сфері вищої освіти. Під час урочистості проректора Львівської політехніки Юрія Рашкевича відзначено спеціальною номінацією — за внесок у модернізацію вищої освіти в Україні.

За матеріалами інформагенції

Анна ГЕРИЧ

з перших уст

На одному із Форумів видавців у Львові я придбала книжку Віталія Юрченка „Пекло на землі“¹. Це трилогія-спогади українця, який за участь у національно-визвольній боротьбі був ув'язнений і якому вдалося втекти з Соловецького табору. Книжка написана живою, образною мовою, читалася легко і швидко, незважаючи на жорстокі картини збройного протистояння, жахливої каторги і не менш тяжкої дороги додому. Та яким було моє здивування, коли дізналася, що „розсекречення“ автора твору — заслуга директорки Музею історії Львівської політехніки, науковця Анни Кос. Про пошуки історичної правди і долю письменника — наша з нею розмова

У пошуках історичної правди

За такі книжки платили свободою

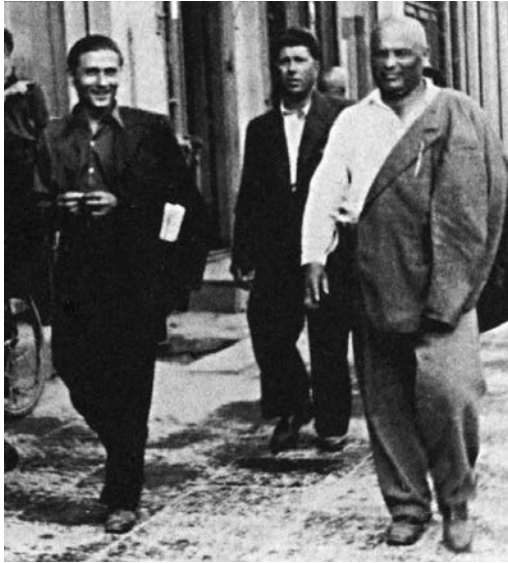
— *Анно Іванівно, як і чому Ви зацікавилися Віталієм Юрченком?*

— Вперше про нього я почула у шістдесяті роки, коли ще навчалася в університеті: наддніпрянець Віталій Юрченко у 30-х роках мешкав у Львові, тут написав свої спогади про пережите і саме тут, у Галичині, вони вперше побачили світ у видавництві „Червона Калина“. Можна було припустити, що Віталій Юрченко — не справжнє ім'я автора. Свої дослідження я розпочала з пошуків твору. На жаль, не знайшла його в жодній із львівських бібліотек, навіть у спецфондах і приватних бібліотеках. Тоді книжки з української історії мали свою особливу ціну — ціну свободи. За „Мазепу“ Б. Лепкого чи „Історію України“ І. Крип'якевича давали 3–5 років таборів, за „Історію України-Руси“ М. Грушевського — 10. За спогади соловецького в'язня термін був не менший. Так, учасниця відомого хору Олександра Кошиця, дружина Ігоря Лоського, який вижив у бою під Крутами в 1918 році, отримала 5 років таборів тільки за те, що в її домашній бібліотеці була книжка Юрченка. Ось так ця література була прихована від читача більше, ніж на півстоліття.

Автори „Пекла...“ та „Холодного Яру“ жили у Львові

— *То як Ви дошукалися правди про нього?*

— Як тільки в Україні відкрили спецфонди, я відновила пошуки і легко віднайшла трилогію В. Юрченка („Шляхами на Соловки“, „Пекло на землі“, „Із Соловецького пекла на волю“) та менш відому повість „Червоний чад“². Але ніде не було ані найменшої

Юрій Карась-Галинський — у центрі, ліворуч — Юрій Горліс-Горський

довідки про автора, лише в „Енциклопедії Українознавства“ — скупі чотири рядки. Марними були й пошуки у львівських архівах.

Коли я вже втратила надію, несподівано натрапила на цікаву інформацію в газеті „Діло“. Впродовж кількох місяців 1932 року газета інформувала про перебіг відомого тоді у Львові судового процесу між головою НТШ К. Студинським та редактором українського видавництва „Червона Калина“ П. Постолюком. Одним із свідків там виступав Віталій Юрченко, який був змушений назвати перед судом своє справжнє прізвище та інші дані. Так я дізналася, що його справжнє прізвище Юрій Карась-Галинський, що тоді він мешкав в Українській ремісничій бурсі на вул. Пасічній, навчався у Вищій школі міжнародної торгівлі.

Ніколи не забуду того мимовільного хвилювання, яке охопило мене, коли в обласному архіві гортала матрикули студентів того навчального закладу. Ось і матрикул, на якому чітко виписане прізвище Карась. З фотографії на мене споглядало по-дитячому тендітне обличчя юнака з гарною зачіскою, добротню і зі смаком одягнутого.

Ні, не міг так виглядати чоловік, який уже стільки пережив! Знайшла там ще одного Карася, але і цей не міг бути автором бестселера, яким зачитувалася галицька молодь 30-х.

Та я не полишила пошуків і отримала нагороду: серед документів школи знайшла копію диплома ще одного Юрія Карася (№ 1508 від 1936 р.), прохання надіслати йому диплом та копії з нього до м. Рівного, квитанцію про оплату поштових послуг. У дипломі були вписані дата і місяць народження, відомості про те, що дипломант не має польського громадянства (із зазначенням, що останнім у нього було російське підданство), про конфесійну приналежність (православний), знання іноземних мов (дуже добре володіє російською, добре — французькою мовами). Прізвище Юрія Карася вдалося віднайти і в журналі успішності студентів першого курсу за 1931/1932 навчальний рік. І це вже справді був він — Віталій Юрченко!

— *Але на цьому Ви не зупинилися, а продовжували пошуки?*

— Після моїх перших публікацій про автора книжки і доповідей на наукових конференціях почали зголошуватися люди. Так, якимось після виступу до мене підійшов один добродій і сказав, що Юрій Карась-Галинський живий і подав його адресу. Але з'ясувалося, що це був інший Юрій — Голинський, який у 1933–1937 рр. мешкав в Українській ремісничій бурсі. Він, однак, відіграв важливу роль у моїх дослідженнях, познайомив мене зі своїм товаришем по бурсі Теодором Кінашем. Завдяки їм маємо першу фотографію — Юрій Карась серед бурсаків. А нещодавно опубліковано ще одне фото, на якому він поруч із Юрієм Горліс-Горським.

— *Він був знайомий із автором „Холодного Яру“?*

— Добродії Голинський і Кінаш розповідали, що Юрій Горліс-Горський приходив до Юрія Карася-Галинського

¹ Віталій Юрченко. Пекло на землі. — К.: ДП „Видавничий дім „Персонал“, 2009.

² Віталій Юрченко. Червоний чад (1917–1923). — Львів: Спілка „Типографія“, 1934.

в бурсу. Можливо, вони були знайомі ще з часів Холодного Яру.

Односельці зачитали спогади до дірок

— Як Вам вдалося знайти рідних письменника?

— Долею Віталія Юрченка цікавилися й інші дослідники. Я дуже вдячна кожному, хто ділився зі мною своїми відкриттями. Зокрема, відомий краєзнавець із Тернополя С. Гасай передав мені листа від племінника Юрія Караса — Івана Петровича Караса (1934 р. н.) із с. Текуче, в якому той розповів про трагедію родини. Від нього я дізналася, що після втечі Юрія з концтабору його рідного брата Марка засудили на 15 років норильських таборів. Двоюрідний брат Петро отримав 6 років лише за те, що не видав Юрія, коли той підпільно приїжджав до родини. Дружина письменника Маруся після трагічної смерті чоловіка втекла зі сином Віталієм до Первомайська Миколаївської області і там їхні сліди загубилися.

Я вислала Іванові Карасю книжку Віталія Юрченка, перевидану 1996 року у видавництві „Червона Калина“ вже під назвою „Пекло на землі“, яку передала мені головний редактор Лариса Федорів. Згодом він повідомив, що його односельці зачитали її до дірок.

Були ще й інші цікаві зустрічі і повідомлення, на жаль, про все в одному інтерв'ю ми не розповімо. Хочу лиш згадати, як після моєї публікації в часописі „Шлях перемоги“ мене розшукав волинський краєзнавець і поет Микола Куделя (недостріляний в'язень луцької тюрми), який знав Віталія Юрченка. Він розповів про їхні зустрічі в Луцьку, про те, як місцева „Просвіта“ готувала постановку його п'єси, докладно описав вигляд письменника.

Одіссея Юрія Караса

— Опираючись на спогади автора та матеріали Ваших досліджень, чи можна скласти життєпис цієї легендарної постаті?

— Складаючи досі відомі і згодом віднайдені факти біографії Юрія Караса-Галинського, можна сказати, що народився він 2 січня 1900 р. (за іншими даним 1898 р.) в с. Текуче Черкаської області. Навчався в реальній школі, але в бурхливому 18-му разом із іншими українськими юнаками влився у лави борців за Українську державу. Воював у Гайдамацькому кінному полку ім. Костя Гордієнка, брав участь у боях за Київ, згодом був

у складі студентського полку. Навчався у старшинській школі у Кам'янець-Подільському, був підстаршиною при штабі Омеляновича-Павленка (молодшого, тобто Івана), сотником 1-го Гайдамацького полку, зустрічався з „чорним отаманом“ Григорієм Зеленим і його повстанцями, ймовірно, що деякий час воював у Холодному Яру.

Після поразки УНР легалізувався, свідомо відкинувши можливість еміграції. Працював учителем, деякий час навчався в Київському інституті народної освіти і водночас був позаштатним співробітником газети „Вісті ВУЦВК“. Короткий час виконував обов'язки інспектора районної, а згодом окружної освіти. Був добрим педагогом, вихователем молоді, культурно-громадським діячем. Та караючі органи більшовицької системи не забули його революційного минулого — 1929 року Юрія заарештували і після кількох місяців ув'язнення етапом відправили до Усть-Сисольської дільниці УСЕВЛОНу ОГПУ (Управление северных лагерей особого назначения объединенного государственного политического управления). Саме там починалися якраз роботи зі спорудження залізничної тундрю від Архангельська через Урал вздовж Льодовитого океану. Разом із іншими в'язнями Юрій працював на лісопозалі, зведенні мостів, зокрема, забивав палі у річкове дно. З перших днів каторги виношував план утечі, яку йому вдалося таки здійснити. Втікав разом із ще одним невільником (загинув ще на початку цієї неймовірно важкої дороги), щохвилини наражаючись на небезпеку, важкопрохідними лісовими хащами, відтак — вздовж вузькоколійки, частину дороги — на плоті річку Льюхою, а потім у напрямку річки Збруч — тодішнього державного кордону. Північна одіссея майбутнього письменника тривала місяць...

— А як він опинився у Львові?

— Повернутися додому соловецький в'язень, звісно, не міг, тому вирушив на Західну Україну, яка тоді перебувала у складі Польщі. Відомі сьгодні матеріали дають підстави стверджувати, що наприкінці 1930 року (у грудні) Юрій Карась-Галинський уже був у Львові. Принаймні, саме в той час засвідчено його перебування в НТШ. Утікач не мав жодних засобів для існування, польська поліція не давала дозволу на проживання в Галичині. І тут, у Львові, Юрій Карась-Галинський написав свої спогади під псевдом Віталій Юрченко.

Він застерігав світ про загрозу диктатури

— Як сприйняли письменника і його твори галичани?

— Вперше спогади Віталія Юрченка „Шляхами на Соловки“ (така була авторська назва трилогії) побачили світ 1932 року за сприяння митрополита Андрея Шептицького, а 1934-го — вийшла його повість „Червоний чад (1917–1923)“. Із цих книг галичани дізналися про боротьбу українців проти російсько-більшовицького поневолення у 20-х роках, про репресії, голодомор, тортури у в'язницях, умови перебування і непосильну примусову працю в таборах. Твори Віталія Юрченка одразу стали бестселерами. Водночас окремі представники західноукраїнської інтелігенції, які гуртувалися навколо російського консульства у Львові і тишили себе ілюзією, що на Великій Україні реалізується національна ідея, піддали книги гострій критиці, звинувачували автора, що він усе вигадав, що ні на яких Соловках не був і звідти не втікав, назвали твори „псевдоспогадами“.

Тоді Юрченко, звертаючись до своїх „рецензентів“, писав: „Ах, щоби вам бодай на старість поїхати до Большевії та переконатися...“. Кинуті в запалі суперечки побажання збулися — „зачаровані на Схід“ поїхали розбудовувати Радянську Україну і вже невдовзі були репресовані та знайшли свою смерть від більшовицької кулі.

Але якщо радянофіли не хотіли вірити в ці страхітливі реалії, то працівники всесильного тоді відомства — ДПУ, навпаки, надто добре знали, що Юрченко написав правду, і прагнули дізнатися справжнє прізвище автора. На щастя, тоді видавці зуміли відстояти право письменника на анонімність. Та сховатися від пильного ока Москви все ж не вдалося...

...Закінчивши у Львові Вищу школу міжнародної торгівлі, Юрій Карась-Галинський 1936 року виїхав до Рівного на постійне місце праці. Загинув відважний воїн і талановитий письменник на Волині у 1943 році біля міста Корця під час однієї з операцій партизанського загону енкаведиста Медведєва. А його слова: „...вірю, що весь захід, збагнучи грізну небезпеку більшовизму, завчасно схаменеться і на вівтар рятунку культури людства кине хатню гризню за матеріальні добра-посідання, вірю, що він сконсолідується і знищить ще не опірене царство-пекло червоного диктатора“ не втратили своєї актуальності ще й досі.

Розпитувала і записала
Ярослава ВЕЛИЧКО

культура єднає

Художник, який відкриває
Україну

У Львівській політехніці 15 травня панувала мистецька атмосфера. Адже сюди, в межах проекту Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків із діаспорою „Культура єднає“, завітав всесвітньо відомий художник, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка Анатолій Криволап. Зустріч „Життя як подорож...“ дала можливість студентам та працівникам університету, а також численним гостям поспілкуватися з митцем.

Привітав гостя ректор Політехніки професор Юрій Бобало. Він наголосив, що український народ завжди був і є багатим на таланти. Дивовижні барви полотен цього художника свідчать про його міцне українське коріння.

На зустріч прийшов також ректор Львівської національної академії мистецтв професор Андрій Бокотей. Він привітав гостя та запросив із творчою виставкою до Львова.

— Цей художник особливо цікавий своїм заглибленням у традиції українського пейзажу та проникненням у фундаментальні особливості української душі. Людина і середовище — це головні поняття, на основі яких з'явилася авторська концепція Анатолія Криволапа. Критерії духовності і моральності — основні позиції творчості цього художника, — такий цікавий аналіз творчості митця зробив мистецтвознавець, проректор ЛНАМ Роман Яців.

Анатолій Криволап своїм життєвим та творчим шляхом довів, що людина власноруч може не лише досягти професійного успіху та міжнародного визнання, а й відкрити для всього світу цілий пласт сучасного національного мистецтва. Відчуття кольору Анатолія Криволапа близьке до народного.

Десятиліття невтомної праці, постійний пошук врешті дали результат — завдяки цьому художникові про сучасне українське мистецтво заговорив світ.

Він завжди вважав мистецтво простором, що не має кінця. Залюблення в малюнок з'явилося ще у шкільному віці. Завжди захоплювався картинами, але водночас мав чимало сумнівів та питань щодо того, яким має бути мистецтво.

— Я відчував, що щось не так, тому і почав сам експериментувати. Це були

Світлина Наталії Павлишин

спроби щось змінити, однак вони не приносили ніяких результатів. Розчарований, вирішив перестати творити, — розповів художник. — Та, обираючи ту чи іншу професію, людина повинна усвідомлювати всі позитиви і негативи фаху. Саме тоді невдачі не будуть ламати, а ставатимуть досвідом.

Митець багато експериментував із кольором, який вважає фантастичним матеріалом. Коли починав творчу діяльність, не бачив себе саме у таких кольорах, у яких працює зараз. Бачив у більш гармонійних, вишуканих сірих тонах. Два десятиліття вперто боровся з тією генетично закладеною силою, хотів її перемогти, але з того нічого не вийшло.

Анатолій Криволап зауважив, що в сорокалітньому віці усвідомив істину: що мистецтво схоже на релігію, а художники — його слуги, які повинні віддати мистецтву життя, незважаючи на те, чи буде успіх.

Творець переконаний, що підсвідомо тяга до змін є частиною натхнення. Художника найбільше надихає оточення — природа, люди... Анатолій Криволап наголосив, що мистецтво повинне бути різноплановим, бо якщо мистецькі напрями диктують, як творити, вони знищують художника. Творчій людині не можна диктувати певні правила.

Наталія ПАВЛИШИН

коротко

19 травня вшанували пам'ять жертв політичних репресій. Очільники Львова та Львівщини, представники громадськості поклали квіти до пам'ятника жертвам комуністичних репресій та провели екуменічну паняхиду. У цей день поминали українців, яких нищила тоталітарна система, починаючи від 1920 року. За 77 років існування радянської влади знищили як мінімум 37 млн. українців.

У Львові урочисто вшанували героїв Норильського повстання 1953 року. Саме хвиля страйків українців у цьому повстанні спричинила до зруйнування ГУЛАГу і повернення народів на свої рідні землі. 18 травня до Львова приїхало 34 учасники тих подій із 19 областей України, які розповіли про боротьбу проти насилля над в'язнями. Їх привітали представники міської та обласної влади та вручили пам'ятні нагороди.

Під час Київської міжнародної книжкової виставки відбулася презентація 40-томного видання „Українські народні казки“ — претендента на об'єкт нематеріальної спадщини ЮНЕСКО. Серія книг побачила світ у чернівецькому видавництві „Букрек“. Її автор, 86-річний етнограф та історик Микола Зінчук, збирав народну творчість із усієї України впродовж 35 років.

Акція „Майстерня міста“, яка має на меті залучити львів'ян до виваженого оновлення історичних будівель, знову діятиме з 30 травня до 6 липня. Організатором заходу є українсько-німецький проєкт „Муниципальний розвиток та оновлення старої частини Львова“. Майстерня діятиме на площі Ринок. Її монтаж розпочнуть 30 травня. Минулоріч серед іншого в „Майстерні міста“ проводили реставрацію старовинного балкону.

За матеріалами інформагенції

студентські ініціативи

Свято для найдорожчих

Святкування Дня матері в Інституті будівництва та інженерії довікілля — багаторічна традиція. Щороку колектив інституту та студенти готують цікаві виступи для вшанування усіх матерів.

Цьогоріч із ініціативою виступили самі студенти. Ентузіазм молоді підтримали адміністрація інституту, активісти інститутського осередку Товариства „Просвіта“, а матеріальну підтримку надав профком працівників ІБІД. Свято відбулося 15 травня — у Міжнародний День родини.

— Для кожного мама — це святе. Ми маємо дякувати і шанувати матерів завжди. Наразі це свято не стало державним, але в нашому інституті, з ініціативи професора Богдана Гнідця, воно є традиційним і щороку відзначаємо його досить широко, — наголосив під час вітального слова директор ІБІД професор Зеновій Бліхарський.

— „Нічого кращого немає, / Як тая мати молодая / З своїм дитяточком малим...“; — такими словами розпочала своє привітання директор МІОК Львівської політехніки, активна просвітянка Ірина Ключковська. — Родинні цінності завжди були найважливіші для українців у всі часи. Феномен української жінки в тому, що вона вміє брати на себе будь-

які проблеми, наші жінки ставали в один ряд із чоловіками зі зброєю в руках, вони не бояться дати відповідь на будь-які виклики.

Привітав усіх жінок і професор Богдан Гнідець, поділившись своїм першим спогадом про Свято матері 75 років тому.

Молодь підготувала справжню концертну програму з віршами (читали першокурсники Наталя Ільків та Андрій Лавренчук) та піснями. Особливо розчулила пісня „Мальви“ у виконанні другокурсника Івана Горалечка під акомпанемент гітари (музику виконав студент першого курсу Ігор Крета).

Несподіванкою свята став малюнок-подяка матерям, який студентка першого курсу Віра Антіпова виконувала в межах заходу, та вірш у виконанні маленької гості Наталі, онучки заступника директора інституту, просвітянки Христини Соболю.

Звершилося дійство піснею „Рушник“ у виконанні чоловіків ІБІД та подарунками (квіти, солодощі та листівки ручної роботи від Віри Антіпової) для всіх присутніх жінок та дівчат.

Сценарій підготувала четвертокурсниця Вікторія Скоц. Провів свято студент першого курсу Євген Кісель.

Наталія ПАВЛИШИН

навіяне весною

Не старіє любов

Настала весна. Зеленіють дерева, травичка росте, заспівали пташки. І сонечко світить — теплом воно гріє. І знову душа, як в дитинстві, радіє...

Проминули роки, ми вже стали батьки. А душа — не старіє. Не старіє любов, не старіє кохання, доброта, милосердя до рідних своїх. Бо ми любимо життя, бо воно — не старіє...

Настала весна — і ми знов молоді...

Ігор ПАЛЮХА,
працівник служби охорони Львівської політехніки

наш календар

24 травня — День слов'янської писемності і культури.

25 травня — День працівників видавництв, поліграфії та книгорозповсюдження.

26 травня — День працівників хімічної галузі.

Пам'ятні дати

23.05.1707 — народився Карл Лінней, шведський природознавець, який заклав основи сучасної систематики рослин і тварин.

23.05.1898 — народився Володимир Ярошенко, український поет і байкар.

23.05.1906 — народився Генрік Ібсен, норвезький драматург, автор поеми „Пер Гюнт“.

23.05.1920 — помер Георгій Нарбут, відомий український графік.

23.05.1938 — у Роттердамі більшовицький агент убив Євгена Коновальця, засновника Української Військової Організації (УВО) та Провідника Організації Українських Націоналістів (ОУН).

24.05.1742 — помер у Яссах (Молдова) гетьман Пилип Орлик.

24.05.1844 — Самюель Морзе вперше у світі передав електричним способом телеграфне повідомлення на відстань 65 км.

24.05.1882 — народився Кирило Стеценко, відомий український композитор, диригент і громадський діяч.

24.05.1912 — народився Михайло Стельмах, український письменник.

24.05.1940 — у Вашингтоні створено Український Конгресовий Комітет Америки.

24.05.1942 — помер Іван Горбачевський, український біохімік, гігієніст та епідеміолог.

24.05.1964 — зловмисний підпал відділу українки Бібліотеки Академії наук УРСР.

25.05.1709 — російські війська зруйнували Чортотлицьку Січ.

25.05.1926 — у Парижі більшовицький агент убив Симона Петлюру, Головного Отамана військ УНР.

27.05.1929 — народився Роман Іваничук, український письменник, автор історичних романів „Мальви“, „Манускрипт з вулиці Руської“, „Четвертий вимір“, „Орда“.

28.05.1916 — помер Іван Франко, геніальний український письменник, учений, політичний і громадський діяч.

29.05.1878 — народився Петро Карманський, український поет-модерніст, автор збірок „З теки самовбивці“, „Ой люлі, смутку“, перекладач „Божественної комедії“ Данте Аліґ'єрі.

молодіжні організації

Подорожі і навчання разом із BEST

Розвинулися у своїй спеціальності, пізнати нові культури та традиції і багато подорожувати — таку можливість мають студенти Львівської політехніки завдяки міжнародній організації BEST.

— Минулоріч на канікулах я мала можливість поїхати на курси в Данію (Ольборг). Там я прослухала лекції на тему „Як зберегти конкурентоспроможність у сучасному світі“. Особливо приємно вразило, що студенти все організовували самостійно, масштабності та якості додала підтримка їхнього університету, — розповіла студентка третього курсу Інституту економіки та менеджменту Львівської політехніки Уляна Білоніжка. — Дуже добре були організовані всі лекції, соціальна частина і розважальні вечірки. Увесь курс тривав десять днів: половина часу була виділена для лекцій, які читали викладачі університетів, а решта — присвячена екскурсіям. Під час однієї з таких поїздок побувала на півночі Данії, де бачила найбільш вражаючу для себе картину: як зливаються два моря — Північне і Балтійське.

А минулого місяця дівчина побувала на навчальних курсах у Франції. Там студентка удосконалила свої знання з новітніх екологічних технологій.

— Приємно те, що коли потрапляєш на такі курси, де бере участь

молодь із різних країн, ти почуваєшся досить вільно — з ними легко спілкуватися. Я знайшла там багато друзів, до яких потім їздила в гості в Німеччину, — додала моя співрозмовниця.

Традицією цих курсів є міжнародні вечірки, на яких кожен презентує свою країну. Уляна через народне вбрання (вишиванку та віночок) і короткі розповіді про національні та культурні особливості показала Україну.

Студентка планує скористатися ще одним шансом (кожен політехнік має можливість тричі відвідати освітні кур-

окрім неї, було ще восьмеро українських студентів, тож усі разом варили борщ, співали народні пісні.

— Більше запалу додало те, що саме в час нашого перебування там в Україні проходив Єврочемпіонат із футболу і якраз відбувався матч між футбольними командами України та Швеції. Тож ми були в гостях зі своєю символікою й активно вболівали за земляків, — додала студентка.

Зараз дівчина подала мотиваційні листи для поїздки в одну з трьох країн: Португалію, Грецію чи Словенію.

Але навіть якщо не вдалося потрапити на освітні курси, кожен BESTівець має шанс побувати за кордоном на різноманітних тренінгах. Такою можливістю скористалася третьокурсниця Інституту архітектури Романа Мосієвська.

— Я їздила в Париж на тренінги для членів організації. Для нас влаштували багато вечірок, тренінгів. Це була більше культурна поїздка, щоб понайтикомитися і поспілкуватися з активістами BEST із різних країн світу, поділитися досвідом, — наголосила студентка. — Я розповідала про львівський осередок організації, про наші заходи і плани. Через таке спілкування ми дізнаємося про діяльність у різних осередках, таким чином запозичуючи більш вдалий досвід для нашої діяльності. Я брала участь у різних квестах, вечірках, багато спілкувалася із французькими студентами. Було цікаво стати учасницею одного проекту: для збору коштів хворим дітям молодь влаштувала вечірку.

Студентка захоплюється подорожами та оригінальною архітектурою. Зараз мріє відвідати Барселону, тож уже обмірковує форму мотиваційного листа.

си BEST) і побувати у скандинавських країнах — Норвегії чи Швеції. Також Уляна Білоніжка планує навчатися в магістратурі в одному з університетів Європи.

— Завдяки BEST я побувала у Швеції (Стокгольм) і Туреччині (Ізмір), — розповідає третьокурсниця Інституту комп'ютерних наук та інформаційних технологій Ірина Микитин. — У Швеції я вивчала тему „Розподільчі обчислення“, а в Туреччині прослухала курс із нанотехнологій. Важливо те, що ці поїздки дійсно розраховані на студентів, адже все, окрім дороги, оплачує організація. Та й переліт не був дуже дорогим, бо мені порадили досить дешеві авіалінії. Організатори також спонсорували нам поїздки у вихідні на пароплаві зі Стокгольма в Ригу (Латвія). У Туреччині, яка для мене була справжнісінькою екзотикою, я побувала у Стамбулі, Ефесті (тут, за переказами, останні свої дні прожила Діва Марія) та на Егейському морі.

Найцікавішою для дівчини була презентація України в Швеції. Там,

перемога слова

Оля Супрун — блогерка, яка будує і малює Львів

Випускниця Інституту архітектури Львівської політехніки Ольга Супрун перемогла у міжнародному конкурсі громадянської журналістики The Bobs. Про перше місце в номінації „Найкращий мікроблог українською мовою за версією читачів Твіттера“ дівчина повідомила у власному життєписі 7 травня. Під псевдо „Оля_Білочка“ вона дописує у свій мікроблог з 2010 року і має більше 300 читачів.

Цінність щирих думок

Диплом архітектора дівчина захистила в грудні 2010 року на кафедрі реставрації та реконструкції архітектурних комплексів ІАРХ, сьогодні працює архітектором, має кілька особистих блогів в інтернеті, малює, займається хенд-мейдом, пише вірші та провадить активний спосіб життя. У мікроблозі Оля — аполітична. Її дописи, що з'являються майже кожні 15 хвилин, про будні української дівчини-архітектора, її переживання, захоплення, думки і спостереження. Вже традиційно львівська „блогерка“ ділиться історіями з життя своєї бабусі — Анни Бойко, яка пережила війну та досі в сім'ї оберігає давні народні традиції.

— Твіттер із захоплення давно переріс у стиль мого життя. Іншими соціальними мережами користуюся з необхідності. Мені навіть сняться часто „твітер'яни“ і нові твіти. До віртуальних незнайомих я ставлюся з недовірою, але багато з них з часом стають моїми добрими друзями. Все, про що пишу впродовж дня, справді є в моєму житті. Звісно, реальність — ширша, але є теми, які спеціально не зачіпаю, про багато речей, думаю,

писати буде некоректно. Ця перемога стала для мене приємною несподіванкою і нагодою розказати про себе і свої блоги в Німеччині, де в червні відбудеться нагородження переможців, — коментує переможниця.

Міжнародний конкурс The Bobs засновано у 2004 році медіакомпанією Deutsche Welle з метою підтримати свободу слова в інтернеті та стимулювати вільний обмін ідеями без цензури. Він проходить у два етапи. Остаточну перемогу в номінації Олі Супрун принесли своїм голосуванням користувачі інтернету, а підтримав лідер гурту „Океан Ельзи“ Святослав Вакарчук, у Твіттері закликавши голосувати за мікроблог львів'янки.

Блого-книга спогадів бабусі

Перемога в конкурсі The Bobs — не перша для Олі. В 2011 році вона отримала нагороду Buba (Best Ukrainian Blog Awards) в номінації „Найкращий особистий блог“ за проект „Історія життя Анни Бойко. Буття українського села в одній історії життя“, який також започаткувала в 2010 році.

— Цей блог є трохи дивним, не форматним: сільська хатинка на фоні, немодні історії про старовину... Автор спогадів — моя бабуся Анна Бойко — не дописує в інтернеті особисто. Я створила й наповнюю блог не для рейтингів і комерції. Ідея його

створення з'явилася ще тоді, коли я нічого не знала про блоги і взагалі не вмiла ними користуватися. Набиравалося багато цінного для мене матеріалу, який потрібно було якось систематизувати та публікувати. На жаль, щоб видати книжку, я ще не збрала ні сил, ні коштів, хоч знаю, що це одна з мрій моєї бабусі. Інколи закрадається думка, що цей блог нікому, крім мене, не потрібен. Тоді стараюся сама себе переконати, що комусь він та й згодиться... Комусь у майбутньому, — розповідає Оля.

У блого-книжці є багато різних життєвих історій, рецептів і мудрих порад звичайної, але й дивовижної водночас, жінки із села Яглуш на Івано-Франківщині. Читаєш їх — і видається, мов до кожного з нас промовляє лагідним голосом рідна бабуся. Ото була б, певно, книга, якби й справді скласти разом роздуми, спогади й життєво-мудрі поради всіх наших бабусь!

Насамперед — архітектура

Оля зізнається, що вже раз втратила місце роботи за фахом, бо її поставили перед вибором: Твіттер або праця. Вибрала перше, але друзі-„твітер'яни“ не кинули в біді — допомогли з новою роботою.

Випускниця ІАРХ давно малює. Перша особиста виставка молодій художниці у Львові тривала від жовтня 2012 до січня 2013 року. Її роботи, в яких вдало поєднуються львівські реальність, легенди та історія, можна було оглянути в кав'ярні „Блек Коффі“ (пл. Ринок, 30). Невдовзі по тому відбулася тижнева виїзна виставка в Тернополі. Свої малярські твори, графіку дівчина популяризує в соціальних мережах. Там їх можна навіть купити, замовити свій картинний сюжет чи запропонувати Олі провести майстер-клас. Наприклад, із розписування горняток або писанок.

— Передовсім, я архітектор. Завжди хотіла ним бути. Вже потім — художник. Майстриня хендмейду — як похідне від малярства, а стати блогером вийшло зовсім випадково, — скромно зізнається дівчина.

студентський фестиваль

Тиждень весняних почуттів

Інститути, які виступають після Великодня, мали відчутно більше часу на підготовку. Відтак хотілося б сподіватися, що використали його в потрібному руслі.

S. M. Band (Харків)

Музичний сюрприз

Глядачі, які вирішили прийти на концерт ІТРЕ, отримали неймовірний бонус — перед конкурсним виступом студентів естрадний ансамбль S. M. Band Харківської політехніки зарядив усіх присутніх драйвовим джазовим настроєм.

Колектив на чолі з Георгієм Зубом (14 музикантів і двоє солістів) тішив слух вибагливої публіки (джаз — музика не для всіх) упродовж майже години. Ансамбль прибув до Львова спеціально, аби взяти участь у фестивалі „Весна Політех-

ніки“, крім цього, виступали ще й на святкуванні Дня Львова.

Візити музикантів із Харкова започаткував минулого року камерний оркестр „Крещендо“ (художній керівник — Наталя Чистякова) — у кінці вересня колектив покорив серця політехніків у головній актовій залі університету (ч. 28 „Аудиторії“ за 4–10 жовтня 2012 року). Нині ж пані Наталя приїхала до Львова підтримати брата (вона сестра Георгія Зуба) та домовитися з очільниками львівських симфонічного та духового оркестрів Назарієм Яцківим і Ярославом Горбалем про

їхню участь у Міжнародному музичному фестивалі-конкурсі інструментального мистецтва „Чарівний камертон — III“, який вона заснувала. Назарій Яцків та Ярослав Горбаль погодились увійти до складу журі конкурсу, який відбудеться у січні наступного року в Харкові. Можливо, музиканти Львівської політехніки візьмуть участь у конкурсі.

„Sunday Morning Band“ існує 4,5 року і є частиною „Big Bands Club“ — колективу, який існував ще в 60-х роках, а до 125-ліття університету відновив свою творчу діяльність з ініціативи ректора Харківської політехніки Леоніда Тованьянського. Більшість складу S. M. Band — студенти (ректор підтримує заняття студентів культурою), є кілька професіоналів. Виступають переважно в університетській залі.

— Ми також тісно співпрацюємо з нашим вокальним шоу-бендом „Сузір'я“ (керівник Олена Апаріна), — розповідає Георгій Зуб. — З нами до Львова теж приїхали їхні солісти — студенти нашої Політехніки.

Всі учасники колективу були захоплені містом Лева, а до овацій публіки їм не звикати.

Цінуємо те, що втрачаємо

Свій виступ команда ІТРЕ почала з візитки. Це дало можливість одразу після концерту харківських музикантів перейти до свого (доки на екрані йшло відео, за лаштунками швидко збрали пюпітри й ударну установку), водночас виступ став зав'язкою детективу про Шерлока Холмса і доктора Ватсона.

Щоправда, у фіналі врешті-решт з'ясувалося, що історія не така вже й детективна, а лірично-комедійна. Та якщо вдалий детектив — це той, у котрому вбивцю (чи, як у нашому випадку, викрадача) читач/глядач нізащо не вгадає до фіналу, то ця особливість у сценарії команди була присутня. Відтак аж у кінці концерту розуміємо: саме Ватсон навмисно викрав Ірен, щоб спровокувати Холмса шукати її, бо ж цінуємо лише те, що втрачаємо.

Концерт вийшов одночасно ліричним (завдяки багатьом вокальним номерам) і дотепним — тут постарались обидва детективи (Влад Карташевич і Роман Щупак) та Мирон (Василь Хамуляк). На жаль, учасниця театру-студії „Хочу“ Зоряна Мисяк

ІТРЕ

ІКНІ

(роль жертви викрадача — не центральна) не мала можливості на повну силу продемонструвати свою акторську майстерність.

Увесь сценарій „тримався купи“, а номери цілком адекватно влітались у загальну канву, більшість їх виконано талановито. В основі авторської пісні „Вони не такі“ — справді вірш, а не примітивне римування. Бітбоксер Андрій (таксист) здивував тим, що впродовж усього свого соло жодного разу не випустив з рук уявного керма, а команда загалом — умінням побачити й показати любов (без банальності, але й без скептицизму).

Боротьба добра і зла

„Увага! Це змінить ваше бачення на світ! Запрошуємо всіх поринути в атмосферу добра та зла разом із нами. Цього чекали і передбачали ще народи Майя, жреці Еллади та вуйко Грицько!!! Тобі вибирати — перемаже добро чи зло!!!! Не сиди вдома, піднімайся та хутчіш до нас, такий величезний вихор емоцій та чудового настрою ти не забудеш ніколи!!!!“ — інтригувала команда ІКНІ (відтворюю дослівно).

І боротьба між Ангелом (Володимир Кравчук) та Демоном (Олександр Рачко) справді була цікава, дотепна й несподівана. Щоправда, Демон здався нам більше Ангелом, попри свою показну демонічність, і навпаки. Як і в ІТРЕ, концерт був насичений вокальними й танцювальними номерами (самих студентів і гостей із шоу-балету Madrin та дуету „Едельвейс“). Найбільше вразив Микола Федешин, котрий виконував авторську пісню „Не більше того“ (чудовий текст).

А сили добра і зла дали можливість обирати „свою“ браму кожному — це і є свобода. Світ не може існувати ні без одного, ні без іншого, а без людей (тимчасових мешканців планети Земля) Ангел і Диявол залишились би без роботи.

Жити — це любити

Зворушливо розмірковували на тему „Жити — це любити“ економісти (автор ідеї — Назарій Василюк, головний персонаж „Доля“ — Ольга Кіндрат). Не бійтеся любити — закликали вони. Це почуття супроводжує людину все життя: між батьками і дітьми, кохання (перше, щасливе, нерозділене тощо), любов до музики чи до справи, а навіть до веселого відпочинку і розваг. „З часом змінюємось ми — і змінюється наша любов“, — наголосив Назарій Василюк.

І втілені були ці всі різновиди цементуючого, а часом руйнівного почуття у сучасних та бальних танцях (пристрасне танго з драматичним сюжетом першокурсниці Анни Біжок і Миколи Лагойди, чуттєвий контемп, класний брейк-данс), лірич-

ній та романтичній грі на саксофоні (команда сподівається, що незабаром школяр Іван Колодій стане студентом ІНЕМ, щоб виборювати кубок фестивалю), гімнастиці (то був майже танець у виконанні Софії Пікуліцької) та в ліричній пісні (Наталія Варцаба). Таки любов „провокує“ любов: команда заслужила більше схвальних відгуків від журі, ніж критики.

Студенти ІППТ навчилися жартувати

Інститут підприємництва та перспективних технологій цьогогоріч відзначив 15 років. Програма студентського виступу на „Весні Політехніки“ теж стосувалася цієї теми: дві пари ведучих символізували перших випускників (1998) та сучасних студентів (2013). Відтак номери, які представляла та чи інша пара ведучих, мали відображати відповідну епоху. Але поезак 15 років важко назвати епохою, то й різниця між поколіннями теж не дуже відчутна. Через це поведінка та тексти ведучих були дещо штучні й натягнуті, а перші два номери (рекламний ролик ІППТ, пісня, присвячена інституту) більше надалися б до дня знайомства з абітурієнтами.

Концерт ІППТ традиційно формувався з танців, пісень та КВНу. Співали і студенти (гурт „Нік-ю“, Юлія Сидорович, Христина Свищ, Олег Лахман — останньому члену журі порадили продовжувати займатись академічним вокалом, проявити який сповна заважало хвилювання співака, але потенціал великий), і співробітники (Марта Гібляк, Назар Добощ), репував Сергій Іваночко (однак йому ще далеко до його попередників із дуету „Rizups“).

Дуже симпатично і професійно виглядали сучасні танці — „Lady in red“ та постановка від арт-студії „Art. Age“ (найкращий номер вечора). А український народний танець у виконанні Тараса Фориса та Володимира Мачера поєднався з сучасністю.

Та найбільше втішив КВН. Якщо раніше це було слабке місце команди ІППТ, то цього разу, крім кількох невдалих і несмішних жартів, студенти поставили два доволі цікаві СТЕМи — „Лавочка“ та „8-е березня“. Їм вдалося продемонструвати непогану акторську майстерність. Ще трохи досвіду та впевненості в собі — і команда зможе конкурувати в гуморі на рівні з іншими інститутами.

Тетяна ПАСОВИЧ,
член журі фестивалю

творчий ювілей

Півстолітня вірність
танцювальним ритмам

Своє п'ятдесятиріччя народний ансамбль танцю „Вірність“, який діє при Народному домі „Просвіта“ Львівської політехніки, відсвяткував 13 травня на сцені Національного академічного драматичного театру імені М. Заньковецької. Глядачі були зачаровані розмаїттям хореографічних композицій у виконанні учасників ансамблю різних років та гостей свята.

Півстоліття від часу заснування „Вірності“ — це багата історія творчих пошуків, вдосконалення готових вдалих номерів, виступи не тільки на університетському рівні, а й на загальноміському і навіть більше — на сценах майже 20-ти країн світу. Підсумувати свої здобутки й показати їх шанувальникам танцювального мистецтва „вірниччани“ вирішили у день, знаменний для їхнього художнього керівника, головного балетмейстера Анатолія Фолюша — 13 травня 30 років тому народилась його творча сім'я. Тож разом із дружиною Ліаною, теж хореографом, він підготував для гостей-глядачів розкішну „вечеру“...

Окрім відомих композицій „Вірності“, як от „Карпатські візерунки“ й „Титанік“, на вечорі були представлені й номери, спільні з їхніми друзями — ансамблем Таллінського технологічного університету „Кульюс“ (танець „Ойра“ виконували жіночий склад „Вірності“ й чоловічий „Кульюса“), а також від друзів — зокрема, романтичний „Перший вальс“ від естонців і пристрасне „Болеро“ від учнів Львівського училища культури і мистецтва, студенти якого проходять у Політехніці практику. Окремі танці виконували ветерани „Вірності“ — вигуками „браво“ й оплесками присутні зустріли учасників колективу середини 80–90-х років і їх виконання закарпатського народного танцю „Каріка“, усмішками — хореографічну картку „Залицальники“ від учасників середини 90–2000-х років. Але найбільший шквал аплодисментів, захоплених емоцій і спалахів фотоапаратів викликала постановка „Їхали козаки“, динамічна, гумористична, колоритна. Цікаво, що виконували її танцюристи, яким уже за сорок, а трьом — і за п'ятдесят (як зауважив Анатолій Фолюш, „є ще порох у порохівницях“). Не менш бурхливо відреагували глядачі і на запальний гопак — стрибки, присядки, інші віртуозні

па розворушили залу, піднявши із глибин підсвідомості, мабуть, кожного глядача солодкі відчуття волі і буяння життя.

На вечорі були й дебютанти — з ініціативи Анатолія Фолюша цього року створено вокальний ансамбль „Газдиня“. До нового колективу ввійшли жінки, яким за 50, але які вміють і хочуть співати. Для присутніх вони виконали дві народні пісні — „Ой, у полі три криниченьки“ та „Ой, там на толчку, на базарі“.

На свій ювілей „Вірність“ отримала не лише танцювальні подарунки. Віршовані й прозові, але гумористично-теплі, пісенні привітання, подяки, матеріальні презенти, як от урбаністична картина, статуетка музи танцю Терпсихори, освячена в Греції, квіти — дарувальники були щедрі і щирі у своїх проявах радості. Останній подарунок — ректорський — мабуть, втішив „Вірність“ найбільше:

— Приємно, що в Політехніці є вид діяльності, який заслуговує на особливу повагу. Але що може ректор? Він може дійсно багато — усім дати гроші! — професор Юрій Бобало у своїй вітальній промові був лапідарно-дотепним. — Тож ректорат виділяє 150 тисяч гривень на поїздки „Вірності“ до Швеції, Фінляндії й Естонії. І скромна, але найвища нагорода Львівської політехніки — оголошення подяки.

Інженер, який танцює чи співає, — подвійно інженер, бо він творчо підходить до своєї культури. Так вважають у Таллінському технічному університеті. Аналогічний підхід до майбутніх інженерів і у Львівській політехніці. Вже у червні „Вірність“ вирушить у закордонний тур, щоб показати українську культуру світові.

Наталія ЯЦЕНКО

дитячий фестиваль

Усе для розвитку
дитини

Три поверхи Палацу мистецтв 17, 18 і 19 травня стали місцем розваг і здобуття нових навичок, знань та яскравих вражень як для дітей, так і для їхніх батьків. Активності бронуівському руху відвідувачів, а також певної інтриги додавав збір „слонів“, адже чим більше наклейок із ними за виконані завдання — купівлю книжки, відвідування акцій, здачу використаних батарейок і т. ін. ти мав, тим більше було шансів виграти цінний приз.

Розпочався фестиваль у п'ятницю парадом літературних героїв на площі Ринок. Серед учасників параду, окрім спортсменів, танцювальних і театральних дитячих колективів, були переможці Всеукраїнського конкурсу дитячого читання „Найкращий читач України — 2013“, які приїхали до Львова з різних областей України. Його продовженням стали різноманітні заходи — зустрічі з письменниками й перекладачами, автограф-сесії (більш, ніж 30 дитячих авторів із України, Польщі, Білорусі, Великої Британії та Швеції), майстер-класи з творчості й рукоділля (60 видів тривалістю 200 годин), настільні й спортивні ігри, виставки, конкурси — всього понад 300 акцій.

Новинкою стали екологічні воркшопи з мистецтва перетворення непотрібних речей та використаної упаковки на нові й оригінальні декоративні вироби, прикраси, сувеніри — на стелі, як наслідок, повисли абажури з пластикових пляшок, а на стінах — кажани з них же і з мішків для сміття.

Інші ексклюзивні заходи — виставка ілюстрацій до дитячих книг та виставка екзотичних тварин, також можливість у певному пункті безкоштовно замовити ліцензійні електронні книжки, а ще художники разом із дітьми створили велетенське колективне панно „Казкові герої міста Лева“.

Н. Я.

високі ноти

Віртуозні акорди весни

ХХІІ Міжнародний фестиваль музичного мистецтва „Віртуози“ — знакова подія у культурному житті Львова, його весняна традиція. Від 14 травня до 9 червня львівські музиканти і музиканти-віртуози з усього світу втілюватимуть її у 23 концертах.

Напередодні і під час фестивалю з метою популяризації його та класичної музики відбулись і відбуваються промоційні заходи: на площі та вулиці Галицькій, біля пам'ятника Тарасу Шевченку, на площі Ринок, перед Оперою та Домініканським собором виступають у камерній формі музичні колективи Львівської обласної філармонії. Неофіційним відкриттям фестивалю став „Вечір європейського джазу“ квартету музикантів із різних країн світу „Глод-Пікет-Токар-Кугель“. На офіційному ж відкритті у концерті „Гала Верді“ виступили Софія Соловій (сопрано, співає в найкращих італійських оперних театрах) та Василь Садовський (тенор, талановитий соліст львівської Опері).

Серед великої кількості концертів відзначимо „Фортепіанний речиталь Бориса Блоха“, „До Дня Європи у Львові“, „Зірки-Віртуози“, „Вечір Cool&Jazy“, „Ломага Бенд на Віртуозах“, „Віолончельна пектораль“, „Фортепіанний речиталь Маріанни Гумецької“, „Вечір австрійської класики“, „Віртуозний вечір високої класики“, „Вечір органної музики“, „Вечір музики Йогана Себастьяна Баха“, „Вечір концертів Арама Хачатуряна“. З ініціативи Львівської міської ради на фестивалі представлено „Краківський вікенд“ (колишні Дні Кракова у Львові). В його межах відзначається 80-ліття визначного не лише польського, а й світового рівня композитора, диригента Кшиштофа Пендерецького.

Завершить барвистість стилів і різножанрову строкатість фестивалю концерт „Гала Вагнер“, де співатиме солістка Дюссельдорфської опери, вихованка львівської вокальної школи Наталія Ковальова (сопрано), диригуватиме Володимир Сивохіп.

Н. Я.

прем'єра

Сатисфакція нездійснених здійснених мрій

Той, хто сміється зі себе, — людина хоч і не пропаща, але та, що вже дійшла до краю своїх сподівань і розчарувань. Про ось такий сміх крізь потамовані слози нова, остання в цьому сезоні, прем'єра заньківчан „Блазні мимоволі“.

Комедія на три дії з антрактом „...з життя бюджетної інтелігенції і не тільки“ Ореста Огородника — його третя режисерсько-авторська робота у театрі. Злободенні теми, підняті в „Кризі“ та „Останньому гречкосії“, через те, що зачіпали болючі точки нашого суспільства і людей у ньому, були впізнавані для глядача й викликали у зали завжди жваву реакцію. Не стали винятком і „Блазні мимоволі“ — сміятись-плакати було з кого і з чого...

Сюжет вистави інтригує, хоч і є доволі передбачуваним: двоє братів хваляться в листах один перед одним своїми неймовірними успіхами в житті, а насправді, як з'ясується внаслідок веремії подій, кожен із них — звичай-

ний чоловік, що живе на звичайну зарплату і обіймає аж ніяк не престижну посаду у якійсь солідній установі. І то так, виявляється, по-українськи — бути незможним, але вдавати з себе „крутелика“, аби інші вдавились від заздрості. Добре, коли неправда породжує тільки кумедні непорозуміння, а її викриття — радість від непотрібності більше бути нещирим.

У цій комедії ситуацій, де актори, до речі, грають доволі природно, мабуть, за авторським задумом, наприкінці мав напрошуватись висновок, що, як завжди, у всьому винна держава. Бо от ми такі чесні, працьовиті, але живемо не так, як собі мріяли і як достойні, та нам нема за що у когось просити вибачення, хай просять вибачення ті, що над нами. Проте ці слова, сказані героями зі сцени, не зрезонували з мови власними думками — все-таки чий мрії, той їх і реалізовує. Відповідно до своїх талантів і можливостей.

Наталія ЯЦЕНКО

коротко

З 21 травня до 21 червня у галереї „Гердан“ (вул. Руська, 4) експонують виставку малярських творів Володимира Костирка. Його малюнки — своєрідний синтез майстерності, легкої іронії, потужного інтелекту, системний творчий діалог автора з шедеврами світового мистецтва, їх творцями. На виставці експонуються твори лише з приватних колекцій, створені протягом 1988–2012 років, які ще ніколи не виставляли.

Кримчанка Злата Огневич, яка представляла Україну на пісенному конкурсі „Євробачення — 2013“, посіла третє місце. Першість отримала Емілі де Форест з Данії за пісню Only teardrops, якій букмекери одразу пророкували перемогу. Друге місце — в Азербайджану і Мамеда Фарідова. Заповітних 12 балів Златі поставили Молдова, Азербайджан, Вірменія, Білорусія, Хорватія.

У Національному музеї у Львові ім. А. Шептицького відкрили новий розділ постійної експозиції „Йов Кондзелевич. Визначна пам'ятка українського бароко — Богородчанський іконостас“. Цей величний п'ятиярусний комплекс із церкви Воздвиження Чесного Хреста Скиту Манявського у 1785 році було переміщено до церкви Святої Трійці міста Богородчан. Під час Першої світової війни твір вивезли до Відня, а згодом — до Варшави. Завдяки клопотанням української громади та Митрополита Андрія Шептицького у 1924 році іконостас передано Національному музею у Львові.

23 травня у львівському нічному клубі Picasso поп-рок гурт „Патриція“ (колишній „Кожному своє“) презентує свій дебютний альбом „Лечу“. Одинадцять драйвових і чуттєвих пісень — музична десятирічна мандрівка творчістю „Патриції“: тут вміщені найперші пісні у нових аранжуваннях і найсвіжіші музичні прем'єри. Кожна пісня автобіографічна, а композиція „Лечу“, яка дала назву компакт, ввійшла до пісенної збірки найкращих українських хітів за 2012 рік (м. Чикаго, США).

За матеріалами інформагенції

Сканворд

Склала Христина ВЕСЕЛА

	Механічне поєднання різних стилів у архітектурі											Апарат для насичення рідини вуглекислим газом	
			Вулкан на острові Мінданао			Бог Сонця у давньоєгипетській міфології	Його убив Орест, син Агамемнона і Клітемнестри			Команда на останньому місці у турнірі		Наука про спадковість	
							Ліки від усіх хвороб					Ріка в Польщі, притока Одри	
	Великий хижий звір	Італійський фізик XVII ст.								Текст, написаний автором від руки		Хутряний кобіт у народів Півночі	
	Світлове коло навколо Сонця					Нота	Музичний твір для двох голосів						
									Назва турецького міста Трабзон у XIII — XV ст.			Сумка гриба	
	Рід папуг					Виліт м'яча за межі поля				Другий план картини, фон			
				Морське промислове судно для вилування риби	Президент Франції з 2007 до 2012 років							Містопорт на півночі Франції	
	Духовенство	Один із символів держави				Великий хижий кіт з Південної Америки							Фахівець, що вивчає поведінку тварин у природних умовах
Канцелярія, контора									Коллективне письмове звернення до органів влади	Ірландська республіканська армія			Вивезення товару за кордон для продажу
			У Середній Азії великий землевласник, багач			Міфічний однокорний велетень	Ріка в Іспанії					Пояс для кімоно	
	Крок у танці	Століття		Французький автомобіль									
	Вільний вірш								Український півострів	Гора грецьких богів		Знак азбуки Морзе	
				Верховний бог у скандинавів		Вічне місто				Нота			
Угода, якої досягають обопільними поступками												Місто в Бельгії, де вперше застосували гірничий газ	

Відповіді на кросворд, опублікований у числі 15

Горизонтально: 5. Петрарка. 7. Барвінок. 9. Турне. 10. Корнель. 11. Серсо. 12. Фас. 13. Легат. 14. Бас. 16. Віск. 17. Константа. 20. Алсу. 21. Дискваліфікація. 24. Делі. 25. Рембрандт. 28. Нора. 29. Есе. 31. Нюанс. 33. Мер. 35. Катер. 36. Експурс. 37. Онікс. 38. Мінотавр. 39. Гороскоп. 37. Ординар.

Вертикально: 1. Репутація. 2. Газета. 3. Авеста. 4. Голсуорсі. 6. Аполлон. 7. Балатон. 8. Сніг. 12. Факсиміле. 15. Стационар. 17. Кокур. 18. Тріер. 19. Азарт. 22. Вегетація. 23. Протектор. 26. Манікур. 27. Носоріг. 30. Сирота. 32. Арка. 34. Ехолот.

експрес-оголошення

Вважати недійсними:

утрачений студентський квиток, виданий Національним лісотехнічним університетом України на ім'я Гнири Оксани Михайлівни;
утрачений диплом ТВ-1 № 155825, виданий Львівським політехнічним інститутом на ім'я Крайовського Володимира Ярославовича.

МНОГАЯ ЛІТА!

Щиро вітаємо з днем народження про-
ректора з науково-педагогічної роботи
та соціального розвитку

**Богдана Васильовича
МОРКЛЯНИКА.**

*Бажаємо щастя, гараздів без ліку,
міцного здоров'я та довгого віку.
Нехай оминають всі болі й тривоги,
хай стелиться довга життєва дорога.
Чистого неба, миру у хаті,
щоб були щасливі і були багаті.*

МНОГАЯ ЛІТА!

Колектив Народного дому „Просвіта“
Львівської політехніки щиро вітає з
днем народження директора, заслу-
женого працівника культури України

Степана Йосиповича ШАЛАТУ.

*У цей святковий день зичимо Вам міцного
здоров'я, гарного настрою, наснаги і невичерп-
ної енергії для невтомної праці та добрих справ.
Нехай злагода та добробут завжди панують у
Вашій родинній оселі, а Ваш професійний шлях
супроводжують лише процвітання та успіх.*

Сердечно вітаємо завідувача кафедри теплотехніки
та теплових електричних станцій ІЕСК Львівської полі-
техніки, заслуженого діяча науки і техніки України,
доктора технічних наук, професора

**Йосифа Степановича
МИСАКА**

з високою нагородою — присудженням Державної
премії України в галузі науки і техніки 2012 року за
вагомий внесок у розвиток енергетики.

Бажаємо Вам міцного здоров'я, нових здобутків,
незгасимої енергії та невтомності в повсякденній від-
повідальній роботі, родинного затишку і добробуту,
професійних успіхів та творчих досягнень.

Щастя Вам, щедрої долі та неодмінного задово-
лення результатами своєї праці!

З повагою колектив кафедри ТТЕС

Національний університет „Львівська політехніка“

оголошує конкурс на заміщення посад
науково-педагогічних працівників кафедр:

- прикладної лінгвістики — доцент (1), старший викла-
дач (2);
- програмного забезпечення - професор — (1);
- технології органічних продуктів — доцент (1).

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають такі
документи: заяву, особовий листок обліку кадрів з фотографі-
єю, автобіографію, копії документів про вищу освіту, наукові
ступені і вчені звання, список друкованих праць і винаходів,
завірених за встановленим порядком.

**Термін подання документів на конкурс — два тижні з
дня опублікування оголошення в газеті.**

Документи на участь у конкурсі прохання надсилати на
ім'я ректора Національного університету „Львівська політех-
ніка“ за адресою: 79013, м. Львів, вул. С. Бандери, 12, кім. 303.
Житлом Університет не забезпечує.

Ректорат

ППФ „Борітекс“, що розташоване за адресою: м. Львів,
вул. Донецька, 44 та займається комерційною діяльністю,
zareєстроване у 2001 році і викидає в атмосферу оксид
азоту — 0,233 т/рік, оксид вуглецю — 0,448 т/рік, має на-
міри отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в
атмосферне повітря з паливної офісних приміщень. Про-
позиції та рекомендації просимо скерувати в Управління
екології та благоустрою за адресою: м. Львів, пл. Ринок, 1,
кімн. 437 та надсилати впродовж 30-ти днів з дня опу-
блікування цього оголошення у тижневику „Аудиторія“.

Колективи Інституту економіки і менеджменту та
кафедри менеджменту організацій Національного
університету „Львівська політехніка“ сумують з
приводу передчасної смерті доцента кафедри ме-
неджменту організацій, кандидата економічних наук

Андрія Володимировича Катаєва

і висловлюють співчуття рідним, близьким, коле-
гам по роботі та друзям.

ОСВІТНІЙ СТУДЕНТСЬКИЙ ТИЖНЕВИК „АУДИТОРІЯ“

Засновник і видавець — Національний
університет „Львівська політехніка“
Реєстраційне свідоцтво — КВ № 2743
Індекс 35004

Виходить з жовтня 1946 року. Періодичність —
один раз на тиждень. Сфера розповсюдження —
загальнодержавна. Ціна — 1,50 грн.
Кольороподілені фотоформи виготовлено
в ТзОВ „Растр-7“, вул. Кн. Романа, 9/1.
Газету надруковано у видавництві Львівської
політехніки, вул. Ф. Колесси, 2.
Спосіб друку — офсетний. Обсяг 2,33 ум. друк. арк.
Наклад 2000. Зам. №130567.

Головний редактор — Тетяна ПАСОВИЧ

Заступник головного редактора —
Наталія ПАВЛИШИН
Провідний випусковий редактор —
Ярослава ВЕЛИЧКО
Відповідальний секретар — Христина ВЕСЕЛА
Редактори відділів:
освіти і науки — Ірина ШУТКА
молоді, сім'ї та спорту — Наталія ПАВЛИШИН
культури та дозвілля — Наталя ЯЦЕНКО
Літературний редактор — Олег СЕМЕНИШИН
Комп'ютерне складання — Дмитро ПОДОЛЯНЧУК

Редакція залишає за собою право літературного
редагування, скорочення текстів.

Листи, рукописи, ілюстрації не рецензуємо
і не повертаємо.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів
публікацій.

За зміст і достовірність рекламних оголошень
відповідає рекламодавець.

При передруках посилання на „Аудиторія“
обов'язкове.

На першій сторінці — світлина Наталі ЯЦЕНКО.

Колегія та профком студентів і аспірантів
Національного університету «Львівська політехніка»

не будьте байдужими
Студентська творчість
Тра та та
ВЕСНА
ти талановитий!
студентське життя
Спільнота активних
Вірші
А ти виступав у нас?
Спробуй себе
Танці
Прийди і подивись
Сценарій
підтримаймо наших!
Ти для Львова!
Прорив року!
студентське самоврядування
Ти відчуєш себе в тарілці
Традиційний фестиваль
Люблю ВЕСНУ!
цікавишся творчістю?
тоді тобі до нас!
Наша молодь
Готуйся!
Політехніка
Реалізуй себе
Любов до творчості
Весна весна весна прийде...
Якщо тобі є що сказати - долучайся!
Співай!

ГАЛА КОНЦЕРТ

30 травня
19.00 актовая зала
1 навчальний корпус

Запрошення у 235 ауд.
головного корпусу

Студентський клуб

БАНК ФОРУМ

